

Een beeldend pleidooi voor vloeibaar leven in de Casteelse

Poort

EXPOSITIE SHARON BURGGRAAF EN BIBI SMIT
De Gelderlander 01-12-2005

door Antonie den Ridder

Je kunt veel over kunstwerken zeggen, maar niet, dat ze zijn wat ze zijn. Je kunt er naar streven als kunstenaar tijdens het creatieve proces en zorgvuldig alle binnendruppelende betekenissen in quarantaine zetten, opdat de naakte verschijningsvorm van het ding zich toont. Maar zelfs dan dringen zich invloeden op aan het werk, het toelatingsbeleid faalt en de werkelijkheid gaat op de loop met het werk.' De inval van licht, de werking van de architectuur van de tentoonstellingsruimte en vooral de individuele verbeeldingskracht van de waarnemer tinten het waargenomen kunstwerk.

Op weg naar het museum sneeuwde het en het effect van omlaag dwarrelende vlokjes werkt zo desoriënterend in op het brein, dat een duizeling zich meester maakt van deze bezoeker. Een obsederend nabeeld van het witte ritme lijkt zich in te graven op het netvlies van het oog. En enkel hierdoor al is het trillende oog in fase met de trilling in de schilderstukken van Sharon Burggraaf bij het betreden van het Koetshuis. Kleuren, die anders wellicht nadrukkelijk zouden domineren, krijgen een transparante helderheid in het door de sneeuw weerkaatste licht op de daken van omringende huizen. In samenspel met de toevallige omstandigheden scheppen de schilderijen en de glasobjecten een sfeer van rozige teerheid en voortdurende beweging.

Maar ook onder minder ideale omstandigheden zouden de getoonde werken zich staande kunnen houden. Burggraafs' onderzoek naar reflectiepatronen op het wateroppervlak, vervorming en spiegeling, doen denken aan de benadering van de impressionisten. De waterlelies van Monet. Maar ondanks de esthetische eindresultaten lijkt haar benadering formeler te zijn. Het onderzoek van structuren en patronen in de waarneming in de getoonde serie "Watercode" lijkt af te stevenen op het vormgeven van een mengvorm tussen de vaste en onbuigzame bepaling van het zijnde en de vloeibare, dynamische kant ervan. Vloeibare barcodes en dansende gebouwen in het rimpelende water in de gracht. De keuze om deze innemende werken te laten vergezellen door het glaswerk van de Amsterdamse kunstenaar Bibi Smit, is een gelukkige. Want naast het toepasselijke gebruik van tere transparante kleuren, weet ook Smit de illusie van een vloeibaar, bewegend universum in glas geloofwaardig te maken. In de vaasvormen middels een vrije en luchtige vormgeving, die al te voorspelbare regelmatigheden omzeilt. In objecten als "The Inner Light" en "Inflated House" door de confrontatie op te zoeken in het samenkomen van de archetypische strakke huisvorm en het vloeibare karakter van het materiaal glas.

Schilderijen van Sharon Burggraaf en glaswerk van Bibi Smit tot en met 8 januari in Koetshuis Museum de Casteelse Poort, Bowlespark la te Wageningen.
Open: di t/m za 12.00-16.00 uur en zo 13.00-16.00 uur